

Condueix o respira

Operari posant una càmera en un carrer del Poblenou que controlarà els cotxes afectats per la restricció de trànsit que començarà aquest gener
En total es posaran 138 càmeres a la ciutat

ÍNDEX

Editorial.....	3
L'AVV davant el Pla d'Actuació Municipal i del Districte (PAM i PAD)	
En portada.....	4
L'Espai AFA's del Camí Escolar del Poblenou #TempsDActuar	
Mobilitat.....	6
Com restringir l'ús del cotxe	
Desnonament de la Nahima i la seva família	9
Entre vinils i K7s	10
Poblenou Music	
Espai violeta.....	12
Montse Milà, Medalla d'Honor de Barcelona	
Paisatges humans.....	14
Carrer del Llatzeret	
Gent amb veu pròpia.....	16
M'agrada posar-me roba de dona, i què?	
Barri actiu.....	18
L'Administratiu Sanitari de Proximitat Projecte Blau	
Apropem-nos / Pla comunitari.....	19
La Lileta del Poblenou	
Receptes del món.....	20
El cuscús de pollastre amb cigrons i panses de la Zouhra	
Vida de barri.....	22
Veïnat divers al Traster de Can Ricart Monet a l'Ideal Deixadesa en l'arbrat de la Rambla Cicle Poblenou Antiracista-Art Consultes jurídiques L'enemic invisible Dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms: .....

Adreça: .....

Població: ..... CP: .....

Telèfon: ..... @ mail: .....

DNI: .....

Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de ..... € ☐

Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc: .....

IBAN: .....

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.109
 Desembre - 2019

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Gemma Canela

Col·laboradors: Julián García, Marike Charlier, Roger Llorca, Irene Julve, Carlota, Abigail Fargas, Laia Roca, Inés Pérez, Nadia Alcántara

Coordinació: Josep Pascual

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler, Víctor Casanovas, Sergi Salamè

Portada: Joan Maria Soler

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

L'AVV davant el Pla d'Actuació Municipal i del Districte (PAM i PAD)

El nou govern municipal està elaborant els plans d'actuació per a la ciutat, per als deu districtes i per a tots els barris. És per això que des de l'AVV volem aportar alguns aspectes que considerem que han de ser reptes necessaris a dur a terme durant aquest mandat. Amb aquest objectiu, hem participat també activament en la redacció d'un document veïnal conjunt de les entitats de Sant Martí que ha de marcar els criteris per al Districte i donar una visió global de les necessitats dels veïns i veïnes.

Tot i que és cert que una part dels problemes que viu el barri del Poblenou no són estrictament de competència municipal o que tenen una complexitat que va més enllà d'un mandat, el Districte té l'obligació d'afrontar-los. Tota la ciutat pateix un greu problema d'accés a l'habitatge, però el Poblenou forma part dels barris que el veuen agreujat per la gentrificació i la pressió turística. Cal construir més habitatge social i sobretot de lloguer. El desenvolupament del 22@ és una de les eines més importants, però és necessari impulsar-lo definitivament amb lideratge públic i polítiques actives que aturin el procés de substitució de la gent del barri i permetin als veïns i veïnes accedir a habitatges en condicions dignes. És urgent afrontar la situació d'emergència de moltes famílies del Poblenou i promoure apartaments tutelats per a la gent gran. Calen nous instruments i voluntat de fer efectiu el pacte a què el moviment associatiu del Poblenou es va sumar de forma crítica i fer una aposta de-

cidida per l'economia social i el cooperativisme. El Poblenou pot ser un referent en aquest sentit.

Cal impulsar les polítiques municipals necessàries per afavorir una major cohesió social al barri, començant, com ja hem dit, per l'habitatge, però seguint pels equipaments municipals -per exemple, l'equipament esportiu municipal de Llacuna/Sancho de Ávila i el CAP del carrer Bolívia-, per la millora dels serveis públics (educació, salut i serveis socials especialment) i pel suport al moviment associatiu.

Volem un espai públic de qualitat. Al costat d'algunes de les grans transformacions urbanes de la ciutat com Glòries o Pere IV, cal treballar pel manteniment i la cura dels espais comuns, afavorir horts a solars en desús i apostar de forma encara més decidida per una mobilitat sostenible i per la millora de la qualitat de l'aire: estendre les superilles arreu de Sant Martí, la urbanització dels carrers que no estan connectats en l'àmbit del 22@, la pacificació del trànsit al voltant dels equipaments escolars, la retirada de l'amiant, l'avaluació contínua de la xarxa de bus i aconseguir de manera definitiva la unió dels tramvies de Glòries a Francesc Macià. També és necessari garantir un espai públic no privatitzat, les terrasses de bar no poden ser un negoci sense límits.

Cal que el nou govern municipal afronti amb decisió tots els reptes que té el nostre barri i la ciutat de Barcelona per millorar la qualitat de vida i assolir una major cohesió social.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

L'Espai AFA's del Camí Escolar del Poblenou

El Camí Escolar, Espai Amic és un programa de l'Ajuntament de Barcelona amb els objectius principals de potenciar l'autonomia dels infants en el seu camí cap a l'escola, promoure la mobilitat sostenible a la ciutat i aconseguir així entorns més amigables.

El Camí Escolar es vertebra en diferents eixos mitjançant la participació de diferents actors, entre els quals destaquen el paper que hi tenen les escoles i les associacions de famílies de l'alumnat.

Des de 2007, les famílies d'unes quantes escoles del Poblenou que participen al programa vam decidir conformar l'Espai AFA's del Camí Escolar del Poblenou per treballar de forma coordinada, compartint les nostres dificultats i els nostres diferents processos i també proposant-nos objectius en comú com a barri.

D'aquesta forma, en els darrers cursos hem aconseguit fer accions com una gimcana el curs 2015-2016 amb la participació de les Botigues Amigues, o el projecte Camí9 el 2017-2018. En aquest projecte nenes i nens de diverses escoles, a partir d'una feina prèvia a l'aula en la qual escollien punts del barri que els semblaven rellevants (biblioteca, mercat, monuments, etc.), construïren conjuntament un mapa del barri, ressaltant

des del seu punt de vista quins eren els carrers més transitats i les vies prioritàries, i que va acabar amb una posada en comú a la plaça de Josep Maria Hueras Claveria.

De la mateixa forma, a l'Espai AFA's fa un parell de cursos, vam fer enquestes a les escoles amb l'objectiu de donar a conèixer el Camí Escolar a les famílies i, entre altres coses, també preguntar a infants i famílies per punts que consideraven perillosos en el seu camí a l'escola. Amb tots aquests punts a millorar vam elaborar un informe en el qual demanàvem al Districte que revisés certs aspectes, com canviar de lloc contenidors que impedeixen la visibilitat, posar algun semàfor, etc. Aquest informe es va entregar el gener de 2019 i **encara no hem rebut resposta**.

Fa unes setmanes, al barri es va produir un desgraciat accident que va acabar amb la vida d'un infant. Des de l'Espai AFA's del Camí Escolar no volem culpabilitzar a ningú d'aquest accident. Però sí que pensem que si volem fomentar l'autonomia dels nens i nenes perquè es moguin amb llibertat al carrer, **hem d'aconseguir un barri i una ciutat amb entorns pacífics de trànsit**.

Vivim en una ciutat que, com totes, s'ha urbanitzat al llarg de l'últim segle pensant en els automòbils i sabem que

hi ha molts motius que ens han de fer canviar aquesta visió de l'espai públic. Creiem que aquest ha de ser recuperat per a les persones i, per això, les nostres demandes de pacificació del trànsit. I no només per a facilitar l'ús i la vida en aquests espais, sinó també perquè estem cridats a reduir radicalment la contaminació, vivint com vivim en un dels barris amb més contaminació atmosfèrica d'una de les ciutats més contaminades d'Europa.

És urgent que l'Administració, a la qual agraïm que impulsi programes com el Camí Escolar, prengui consciència que aquestes iniciatives comporten un canvi radical en la idea de qui té la prioritat en l'ús de l'espai públic, i prengui mesures decidides com ja es fa en moltes ciutats europees, per fer del carrer un lloc públic de veritat, on també puguin ser protagonistes els infants. Com explica Francesco Tonucci, pedagog italià: "Abans els nens i les nenes es consideraven part de la ciutat i compartien l'espai públic amb els adults. Ara la ciutat creix i tenim com a model l'home adult i el cotxe: la ciutat feta per als cotxes s'ha fet incòmoda per als infants i això fa que no visquin la vida pública."

Julián García i Roger Llorca

#TempsDActuar

Time For Action és el lema de la COP25, però aquest esdeveniment permetrà millorar les perspectives?

«Els pares haurien de poder confortar els fills dient-los: "Tot sortirà bé", "Això no és la fi del món" i "Ho estem fent el millor que podem". Però no crec que puguin dir-nos això mai més.» Aquestes paraules no són de Greta Thunberg sinó de Severn Cullis-Suzuki, una canadenca de 12 anys, que va intervenir a la Cimera de la Terra de Rio de Janeiro el 1992!

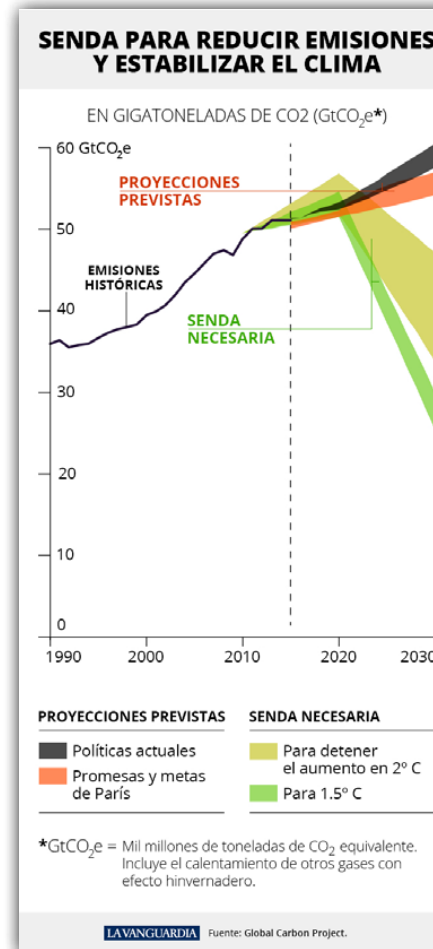
D'aquesta Cimera va néixer la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, que va entrar en vigor el 1994 i reconeixia l'existència d'un canvi climàtic d'origen humà i els països industrialitzats adherits es comprometien a lluitar contra aquest fenomen.

Des de 1995, cada any es reuneix la COP, Conferència de les Parts, que són els països integrants de la Convenció. La reunió de 1997 va permetre l'aprovació del Protocol de Kyoto que imposava objectius vinculants però només als 55 països industrialitzats. Va resultar un fracàs per la no-implicació dels països en vies de desenvolupament i, durant anys, no es va aconseguir arribar a un acord global fins que, el 2015, es va adoptar l'Acord de París, un tractat que per primera vegada comprometia tots els països i on es va acordar aturar l'increment de temperatures per sota de 2°C respecte als nivells preindustrials (i fer un esforç, fins i tot, per a contenir-lo en 1,5°C).

Mentrestant, en els 27 anys que separen les intervencions de Severn Cullis-Suzuki i les d'ara de Greta Thunberg, la realitat ha empitjorat, i molt: segons ha anunciat, avui, 25 de novembre, l'Organització Meteorològica Mundial (OMM), els nivells dels gasos d'efecte hivernacle que atrapen la calor a l'atmosfera han batut un nou rècord sense precedents.

«Cal recordar que l'última vegada

que es va donar a la Terra una concentració de CO2 comparable, va ser fa entre 3 i 5 milions d'anys. Llavors, la temperatura era de 2 a 3°C més càlida i el nivell de la mar entre 10 i 20 metres superior a l'actual», diu Petteri Taalas, el Secretari General de l'OMM.

Si no s'actua amb major exigència, els termòmetres pujaran almenys 3°C, la qual cosa anuncia nous estralls climàtics.

Els experts del Grup Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic (IPCC) van alertar el mes d'octubre que per a

contenir aquest segle la pujada de les temperatures en un nivell segur (per sota de 1,5 °C), les emissions de diòxid de carboni (CO2) haurien de reduir-se un 45% per a l'any 2030 quan, sobre la base dels actuals plans d'acció climàtica, les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle augmentaran en un 10,7% per sobre dels nivells de 2016 per a l'any 2030.

La 25a sessió de la Conferència de les Parts del tractat sobre el clima de l'ONU tindrà lloc a Madrid d'aquí a uns dies i tornarà a pressionar els delegats de gairebé 200 nacions perquè compleixin amb les promeses fetes en virtut de l'Acord de París de 2015 i revisin els seus compromisos.

Aquesta COP25 arriba en un moment particularment delicat, atès que els EUA (responsable del 15% de les emissions de CO2 d'origen antròpic a l'atmosfera) ha formalitzat recentment la seva sortida de l'Acord, sumant-se a Nicaragua i Síria com a únics països no signants.

Però ara, no queden ni 10 anys, ni 5 anys. Queden només 12 mesos, màxim. Aquest és el temps que disposa la comunitat internacional per a ajustar i adequar l'Acord de París a l'emergència climàtica. Hi ha data límit: desembre del 2020; i lloc: Glasgow (Escòcia), on se celebrarà la COP26. És l'última oportunitat per a aconseguir un clima estable.

Si no canviem profundament la nostra manera de viure i consumir i a més de forma ràpida, el canvi climàtic ens anirà posant les coses cada vegada més difícils. Tant de bo la COP25 de Madrid marqui un punt clar d'inflexió en la manera amb què els éssers humans afrontem el major repte al qual mai ens hem enfrontat.

Marika Charlier

1 de gener, s'activa la ZBE

Per primera vegada l'Ajuntament i la Generalitat s'han posat d'acord (cosa rara en aquests temps) per impulsar a la ciutat de Barcelona una política activa de restricció del trànsit. És la normativa ZBE Rondes que limitarà la utilització del cotxe a partir d'aquest gener. La gravetat de la contaminació, els seus efectes en la salut i les altes sancions que pot imposar la UE per haver superat els límits permesos els ha obligat a actuar.

És un fet incontrovertit que la **vida saludable a la ciutat és incompatible amb l'ús**

massiu del cotxe privat. Barcelona està ofegada per 6.000 cotxes per km², una densitat que és el doble de la que té Madrid, i el triple de la que hi ha a Londres. A més està poc ventilada per la seva orografia.

El prestigiós doctor Jordi Sunyer, de l'Institut de Salut Global, afirma que si a Barcelona els nivells de contaminació no superessin el que diu l'OMS no es produirien 1 de cada 3 ictus, 2 de cada 10 infarts de miocardi i 2 de cada 10 càncers de pulmó. També alerta sobre la incidència en l'atenuació de la millora del neurodesenvolupament dels infants.

Deixar d'utilitzar el cotxe, a més de reduir la contaminació atmosfèrica, té

altres beneficis, disminueix la contaminació acústica, redueix l'accidentalitat i sobretot es guanya qualitat en l'espai públic en superar la injusta paradoxa que es destini al cotxe entre un 60 i 70% del sòl públic mentre que només un 24'6 % dels viatges a Barcelona es fa amb aquest mitjà de transport.

Si la necessitat de reduir el trànsit privat és indiscutible, que fem tard també ho és. Per exemple, a Berlín fa 10 anys que s'aplica una mesura similar a la que es vol fer aquí, i estem a anys llum de la fermesa que té Londres, on d'aquí a un any per entrar en una àrea de 379 km² (la ZBE de Barcelona en té 95 km²) s'haurà de pagar un peatge de 12,5 £ al dia i estarà prohibit per als dièlsels anteriors al 2015 (2006 a Barcelona) o els de gasolina anteriors al 2006 (2000 aquí). La mesura londinenca s'aplicarà sempre i a totes hores mentre que a Barcelona es podrà circular lliurement a les nits i els caps de setmana.

El reglament que entrarà en vigor és més necessari que just?

Si tenim en compte que es produeixen 351 morts prematures anuals a la ciutat per la contaminació del trànsit, com recull el darrer Informe de Qualitat de l'Aire de Barcelona de l'Agència de Salut Pública de Barcelona, contraposar aquest drama a les dificultats o molèsties que crea qualsevol mesura que restringeix el trànsit, no té gaire sentit. Però això no vol dir minimitzar aquests efectes secundaris perquè en alguns casos són reals. El reglament limita els cotxes més contaminants, aquests són els més vells i lògicament pertanyen a un sector de la població amb recursos econòmics reduïts. Llavors molta gent es pregunta si per millorar la salut han de pagar els de sempre. Per contestar a aquesta qüestió i no entrar en demagògies hauríem de fer algunes consideracions.

D'entrada el sector més empobrit de la ciutat no té aquest problema perquè no pot tenir cotxe. I altres sectors trien no tenir-ne. Per sort, entre la gent jove el prestigi social de posseir un cotxe està

Com restringir l'ús del cotxe

molt qüestionat. Una nova cultura que Janette Sadik-Khan, exresponsable de mobilitat de la ciutat de Nova York, descriu molt bé: "La llibertat és poder anar a qualsevol lloc sense cotxe".

No tothom que va en cotxe és perquè el necessita. És un fet que el millor trajecte que puguem fer en transport públic no aconseguim desincentivar la comoditat d'anar en cotxe. La gent rica va sempre en cotxe, els que cobren més de 6.065€ al mes fan el 85% dels viatges metropolitans en cotxe privat a diferència de 36% pels que cobren menys de 1.213€ (font AMB). És fonamental potenciar el transport públic, però per si mateix no aconseguim que la població faci un canvi modal, **les millores en el transport públic han d'anar acompanyades, ens agradi o no, de mesures restrictives de l'ús de l'automòbil.** Dit això, cal denunciar que **l'Administració no ha fet els deures en infraestructures de mobilitat pública.** I per tant, són responsables que en alguns casos no hi hagi alternatives quan s'immobilitza un cotxe. El problema no és tant en els trajectes de dins la ciutat, en què en termes generals tothom té assumit que per anar d'un barri a un altre no té sentit agafar el cotxe, sinó que la dificultat rau en la comunicació intermetropolitana en què queden pendents mesures com la creació de *park and ride*

(aparcaments d'enllaç o de dissuasió), carrils VAO, unió dels tramvies, acabar la línia 9 del Metro, millores en els trens rodalies, etc. Caldria també que els parlaments legislin per tal que el cost del trajecte a la feina sigui assumit com un cost d'empresa imitant altres països del nostre entorn. Recordem que abans del *boom* del cotxe moltes fàbriques i polígons industrials del voltant de Barcelona proporcionaven autocars per recollir els empleats. En aquest sentit, és molt interessant el llibre *La movilidad al trabajo: un reto pendiente*, del nostre veí i expert en mobilitat, Manel Ferri.

També hi ha qui critica la restricció del cotxe mentre l'Administració no ataquï altres fonts de contaminació. En aquests sentit, les dades a Barcelona són conclouents, **els elements més contaminants que respirem (NO2 i les PM10 i PM25) provenen en un 60% de l'automòbil.** La corresponsabilitat dels ciutadans i ciutadanes en la reducció de l'ús del cotxe privat ens dona força i credibilitat per exigir un pla d'electrificació progressiva del Port de Barcelona, per oposar-nos a l'ampliació de l'aeroport, i treballar pel tancament de la incineradora del Besòs amb una gestió dels residus molt més sostenible. El cert és que la població assumiria les dificultats que planteja el canvi de paradigma de mobilitat si

novaicària
ESPORT & FIT

El cos t'ho demana!
#SOMNOVAICARIA

ENCARA NO FORMES PART DEL CLUB BUSINESS?

Descobreix els beneficis de la salut laboral formant part de Nova Icària!

Els membres del Club Business obtenen:

- Descompte a la quota mensual del gimnàs
- Accés a tots els serveis i instal·lacions
- Tecnologia esportiva avançada: Egym i màquines Technogym
- Participació en lligues amb els companys de feina

INFORMA'T!

veïes una Administració conseqüent en totes les seves actuacions. La coherència, per exemple, hauria d'implicar que es posi **veto a la publicitat del cotxe** que és la més omnipresent i sexista que tenim i, contradictòriament, permesa inclús a l'interior del transport públic. Ara estem en una societat paranoica entre el que ens demana i el que ens suggereix.

o molt quilometratge, és ambientalment negatiu. El motiu és que l'energia que s'inverteix en la fabricació d'un cotxe nou i la gestió del vell com a deixalla és més gran que l'estalvi que s'aconsegueix gràcies a consumir menys combustible. El mateix passa amb les emissions, en la fabricació d'un cotxe nou se n'emet més que en la mateixa versió del vell."

I doncs, què hem de fer?

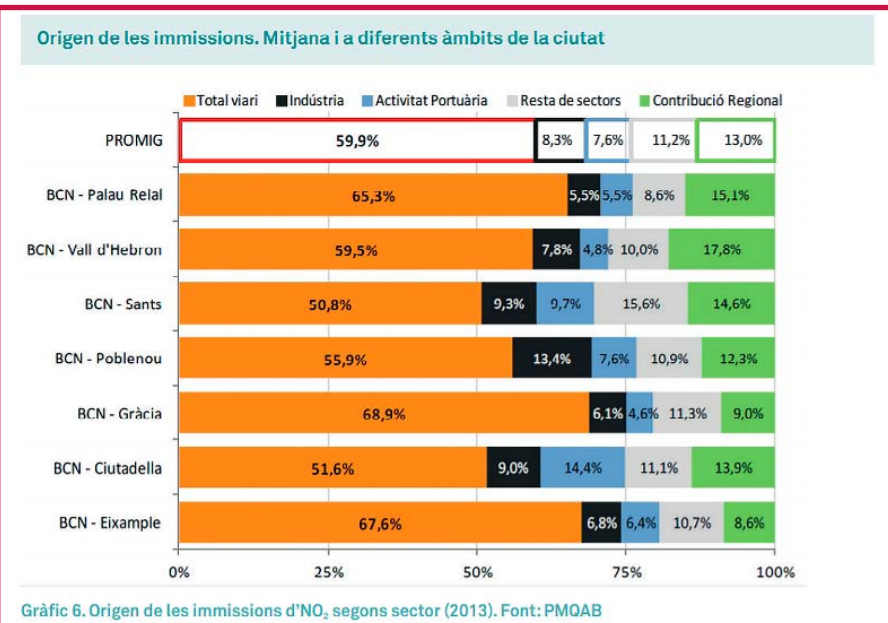
No hi ha solucions miraculoses. Des de la Plataforma per la Qualitat de l'Aire i altres sectors ecologistes es té clar que la millor mesura per reduir el cotxe a la ciutat avalada pels bons resultats que dona en diverses ciutats europees és **imposar un peatge**. L'argument és: qui circula més, contamina més i, per tant, ha de pagar més. Tota la recaptació d'aquesta mesura s'ha de destinar a la millora del transport públic. Es dirà que els rics s'ho podran permetre i els pobres no, però és el que passa amb tots els impostos no progressius que paguem. Davant això hem d'introduir una mesura clau: si el cotxe transporta dos o més passatgers estaria exempt de pagar peatge. La conseqüència és evident, tres persones anant en tres cotxes diferents contaminen el triple que si van en el mateix. Actualment la mitjana d'ocupació és de 1'2 passatgers per cotxe, un sense sentit des del punt de vista de sostenibilitat energètica (per moure el pes d'una persona has de posar en marxa un artefacte de més d'una tonelada o més de dues tones si el cotxe és elèctric). Caldria posar-se d'acord amb companys de feina o de barri o bé disposar d'una aplicació APP per establir contactes.

No es tracta de demonitzar el cotxe, perquè a vegades és imprescindible i en aquests casos val més que sigui elèctric. Però hem de percebre que tenir un auto, quan aquest està gran part de la seva vida aturat, és un luxe. Cerquem cooperatives com "Som mobilitat", que comparteixen cotxes elèctrics, lloguem un cotxe quan calgui, agafem puntualment un taxi, que sortirà més barat que el manteniment de l'automòbil. Anem més a peu, més en bici i utilitzem el transport públic que no deixa de ser un transport compartit que gestiona l'Administració.

Els més grans recordarem que quan es va popularitzar el cotxe se l'anomenava "utilitari". Ara, l'"útil-diari" ha de ser el transport compartit. **El futur de la mobilitat sostenible, com amb altres coses de la vida, és compartir.**

Joan Maria Soler

La complexitat a l'hora d'afrontar aquest canvi de paradigma en mobilitat és evident, però els arbres no han d'amagar el bosc: qui té més interès en la supremacia del cotxe privat és la indústria de l'automòbil. Hi ha una pregunta que amoïna: com és que aquest poderós lobby o el mateix RACC, que salta a la mínima en defensa del cotxe, no s'han pronunciat contra aquesta mesura restrictiva? I si fos perquè esperen que la mesura de prohibir circular els cotxes més antics actuï com **un incentiu per a la compra de cotxes nous i fer més negoci?** Si al cap de mig any d'implantar-se la mesura de la ZBE no hi ha dades que demostrin una clara tendència de disminució de la mobilitat privada a favor de la pública estarem davant d'un autèntic fracàs.

Les contradiccions són sospitoses. Més enllà que la classificació de les etiquetes de la DGT és polèmica, ens hem de preguntar per què es permet circular per la ciutat els SUV (Vehicle Esportiu Utilitari) que pel seu pes i cilindrada són tant o més contaminants que els cotxes vells. I podem anar més enllà, tal com afirmen la Maria Garcia (Ecologistes en Acció) i en Marc Torrell (investigador de l'Institut de Recerca en Energia de Catalunya), "diversos estudis científics han arribat a la conclusió que canviar de cotxe, si el vell no té més de vint anys

Creure que l'alternativa al cotxe de combustió no és el transport públic sinó el cotxe elèctric-privat és una fal·làcia que obeeix al maquillatge "green new deal" de la indústria de l'automoció àvida d'obrir un nou mercat a curt termini però sense futur estratègic. Tecnològicament és del tot impossible que el nostre sistema tingui la capacitat de generar l'energia elèctrica necessària per proveir a un parc de cotxes com l'actual i molt menys si aquesta prové de fonts renovables, que seria el correcte si no volem traslladar la contaminació del tub d'escapament a la xemeneia de la tèrmica o a la central nuclear. Sense reducció del parc de l'automòbil, amb el cotxe elèctric continuarem amb els mateixos problemes d'ocupació de l'espai a la ciutat. També continuarem provocant la contaminació de partícules fines de suspensió produïdes pel fregament de les rodes, el fre i l'embragatge (més d'un 50% dels contaminants PM10 tenen aquest origen, poca broma!). Les bateries són també un greu problema socio-mediambiental per l'extracció dels minerals necessaris -mirem la relació del cop d'estat a Bolívia i el liti-, la pol·lució que implica refinar el níquel i la incertesa sobre com afrontar el reciclatge de les piles.

Des d'Ens Plantem Poblenou volem compartir un cas d'una família afectada per la greu crisi habitacional que viu el nostre barri i la nostra ciutat.

El divendres 15 de novembre la família de la Nahima Aachrauat va ser expulsada de casa seva. El pis en el qual vivia amb la seva família, el seu marit i tres fills menors, era casa seva des de fa uns vint anys. Després de diverses demandes, la propietat els augmenta el preu del lloguer fins a duplicar-lo, obligant-los així a firmar una renovació de contracte que no podien assumir (cap dels dos adults tenia feina en aquell moment).

I aquí comencen els llançaments. El primer, a final de 2018, és evitat per la mediació de Serveis Socials, i el segon, a principi de 2019, gràcies a moltíssim veïnat que fa resistència pacífica a la porta (convocat per la PAH i Ens Plantem Poblenou). Al darrer llançament la Nahima, el seu marit i els seus tres fills van ser expulsats de casa seva, malgrat la resistència de veïnes i veïns, pares i mestres de l'institut, companyes i companys d'escola i, en definitiva, gent del barri, del seu barri.

Tres setmanes després del desnonament, aquesta família segueix en

una pensió de l'Hospitalet. Una família de cinc membres, tres menors, sense instal·lació per cuinar i amb ús limitat de la rentadora (un cop per setmana), a part de la llarga distància que tenen els fills per arribar a les escoles (tots matriculats a centres del Poblenou i en ple curs). La Nahima i la seva família segueixen a l'espera d'una alternativa digna per part de Serveis Socials. Una solució que, de moment, no arriba.

Seguirem reclamant fins on calgui per aconseguir-ho.

Pere Mariné

EL NADAL AL POBLENOU

Ara ve Nadal al Poblenou

14 de desembre, de 10 a 20.30 h
Rambla del Poblenou, rotonda del Casino
Org: Colla del Drac del Poblenou

Joguines imaginàries

Taller de construcció amb elements de reciclatge a Can Saladrigas, i exposició a diferents comerços
Dies 14 a 22 de desembre
Hi col·labora: Eix Comercial Poblenou

Guarniment de l'arbre de Nadal

Amb xocolatada popular
Casal de Barri Bac de Roda - Poblenou
Dissabte 21 de desembre, de 16 a 20 h

Patge reial

3 i 4 de gener, de 17 a 20 h
Rambla del Poblenou (entre Pallars i Llull)
Org: Eix Comercial Poblenou

Cavalcada de Reis

5 de gener, 18 h
Inici i final a Can Saladrigas
Org: Assoc. Comissions de Festes dels Carrers del Poblenou

I Pastorets al Centre Moral del Poblenou (dies 15 i 29 / 12, i 12/01), i **concert de cobla** al Casino l'Aliança (dilluns 23/12), i **propostes familiars** als equipaments cívics i culturals, i **tions de nadal**, i **patges i pares noels** a tot arreu, i carrers guarnits, i il·l·lusió, i fires, i festes...
I tot un barri embadalit, actiu i expectant!

barcelona.cat/santmarti

@Bcn_SantMarti

**Districte de
Sant Martí**

**Ajuntament de
Barcelona**

Entre vinils i K7s

Poblenou Music

De quan la música es comprava en forma de disc

Una tarda de fa uns set anys, Kim Solsona passa per Pujades, 113 i s'atura davant d'una petita botiga que feia poc que havia obert les portes. Passa el llinard i diu al noi de darrere el taulell: jo també vaig tenir una botiga de discs al Poblenou.

I és que, jovenalla, va haver-hi una època en què hi havia botigues on venien discs. Abans d'aquestes, hi havia botigues on venien electrodomèstics i discs (Toni Olivé hi té una entrada dedicada al seu meravellós blog PoPlenou). Al Poblenou, que tenim de tot, som dels pocs barris de la ciutat que té avui en dia una botiga de discs, i tal proesa, duta a terme per dos superherois, la Carme i el Raül, fa que aquesta raresa s'hagi convertit en un temple musical per als melòmans de la ciutat. Passeu-hi si encara no la coneixeu, és petita com una capsula de sabates, però enorme per tot el que s'hi fa. I és que, entre el Comercial Montse dels 70 (rentadores i vinils), Studio 36 als 80

(cintes de vídeo i vinils) i l'Ultra-Local Records actual (amor i vinils), hi ha Poblenou Music als 90.

Situada a Pallars 171, tenia el mèrit de ser la primera botiga de (només) discs del barri. El Kim Solsona, DJ de professió, cansat de treballar de nits, va voler muntar un negoci. Tenia a casa vora nou mil discs, per això una botiga on vendre'ls semblava el més coherent. Així que durant un parell d'anys va tenir una botigueta de parets liles i un mural d'un drac, expositors amb accessoris com bijuteria de plata, pins, ninots..., fins i tot armbilles que tallava a la rebotiga i que dissenyava un amic: tot relacionat amb la música, és clar. L'especialitat de la botiga, els maxi singles, que el Kim comprava en un pis d'un noi de València, que portava totes les novetats de la *ruta del bakalao* directes de casa. I la música australiana, que treia del magatzem de Blanco y Negro. Avantatges de ser DJ.

Una tarda de dissabte, a última hora, li entra a la botiga, esbufegant, Fito Cabrales. Platero y tú actuen al Garatge i se li han trencat tres cordes de la guitarra, no sap on trobar-ne i ja es veu anant al centre de la ciutat a correu. El Kim li salva el bolo; també té entre l'estoc cordes de guitarra i de baix. El Fito en agraïment li signa un disc que el Kim encara conserva.

Durant aquests anys, de la botiga, havia conservat un dels expositors que va cedir al Raül i així Poblenou Music es perpetua una mica dins d'Ultra-Local.

El Kim va començar posant discs als *guateques*, va agafar experiència a l'Ateneo Colón, el va anar a buscar el Cristof perquè entrés al Giovane i aquí ja es va professionalitzar. Tots dos anaven sovint a *El clan de la una* a posar música i promocionar la discoteca del carrer Llull. No hi ha prou pàgines en aquesta revista per explicar la monumental tra-

Foto del Kim, autor Víctor Casanovas Fotoclub Poblenou

jectòria del Kim. Tenim al barri un dels millors DJ de Barcelona que es mereix un reconeixement que no li estem donant. L'han anat a cercar dels locals de moda perquè els revifés, i ell només ha posat una condició: deixa'm punxar el meu rotlló. I així ho ha fet sempre. També ha sigut, durant vuit anys, tècnic de llums al Mephisto abans del seu tancament i als 70 era un dels components de Mig Món, un grup sorgit al Centre Moral, a l'estil de La Trinca, de qui van ser teloners al Casino en una ocasió (més informació a PoPlenou). És, evidentment, un expert en música: té un blog amb més de 600 bandes registrades (kimmettal.blogspot.com) i una pàgina a Facebook, Kim Music, més que recomanable. I per acabar, recordeu, "el so del vinil segueix sent millor que el de qualsevol altre format", paraula de DJ.

Irene Julve Nieto

Arxiu Històric del Poblenou

Montse Milà, Medalla d'Honor de Barcelona

El dia 26 de novembre l'Ajuntament de Barcelona, a proposta del plenari del districte de Sant Martí, atorgava la Medalla d'Honor de la Ciutat a la nostra companya Montse Milà, pel seu compromís social en la defensa dels drets de les persones i la seva lluita per les llibertats democràtiques, en temps de gran repressió social, laboral i política.

Des d'aquest Espai de la revista que vol donar veu i valorar el paper que les dones tenen i han tingut al llarg de la història en la construcció d'un món millor, volem dedicar el d'aquesta edició a la Montse, amiga entranable, dona forta i valenta que ha sabut conjugar valor, lleialtat i amabilitat, fermesa i tendresa, sentit de la justícia i amistat, sense crear dependència.

Qui és la Montse?

La Montse va néixer a Barcelona el 1945, en plena postguerra, en un moment històric que les famílies es classifiquen en vencedores i vençudes. La seva família, com confessa ella mateixa, més aviat pertanyia a les vencedores, amb una ideologia religiosa i política vinculada al nou ordre establert, partidari que les dones havien de fer-se càrrec del seu sagrat destí: ser esposes, obeir el marit i complir amb la funció reproductora. Per a la Montse, com per a moltes dones de la seva generació, fugir d'aquest destí no era fàcil, significava enfrontaments constants amb la família i, fins i tot, trencar-hi relacions.

El compromís de la Montse a l'àmbit laboral

La trajectòria de vida de la Montse

està marcada per un compromís social, polític i cultural que l'ha acompanyat al llarg de la vida, i encara l'acompanya.

El 1965, quan va entrar a treballar a La Maquinista Terrestre y Marítima, va començar a descobrir un món desconegut per a ella. La Maquinista pertanyia a un sector productiu, el del metall, en què la presència de les dones era minoritària. Eren uns anys que els sindicats de classe, com CCOO, començaven a organitzar-se des de la clandestinitat. Aviat va començar a participar a les assemblees de l'empresa, allà va viure de prop les reivindicacions del dia a dia i les lluites per la conquesta de drets laborals. A final de l'any 1965, va entrar a la CCOO de la Maquinista, i era l'única dona que en formava part i de les poques de tot el ram; va formar part de l'equip de redacció del butlletí de la Maquinista

Terrestre i Marítima, el primer butlletí dels treballadors d'una empresa que es va editar després de la guerra a tot Espanya, com diu ella amb molt d'orgull.

A final de la dècada dels 60 CCOO, clandestina encara, marca l'estratègia de presentar-se a les eleccions promogudes pel Sindicat Vertical a fi d'infiltrar-se i guanyar espais de llibertat, canviant des de dins els jurats d'empresa. A poc a poc, les CCOO arriben a obtenir una àmplia representació.

D'aquesta etapa de la vida, la Montse recorda que va ser una veritable lliçó d'aprenentatge i de solidaritat, però, si bé aquest compromís aportava un munt d'il·lusió, l'obertura a un món nou, activitats constants (reflexions conjuntes, distribució de fulls de mà, caixes de solidaritat davant llargues lluites), d'altra banda, comportava el risc de per-

dre la feina i la por a ser detinguda. Tot i això, segons expressa ella mateixa, "el compromís que havia assolit superava molt i molt la por de perdre la feina i la llibertat".

Els anys setanta van ser molt convulsos, molts sectors productius van entrar en crisi i les vagues se succeïen pertot arreu, va haver-hi molts acomiadaments, entre ells el de la Montse. Abans d'anar a judici, en el pas previ de la conciliació, l'empresa va pressionar perquè acceptés un acord econòmic sota l'amenaça de deixar-la sense indemnització, però la Montse va continuar ferma, defensant el lloc de treball. Va guanyar el judici, però l'empresa es va negar a admetre-la. A partir d'aquí, la seva lluita per conquerir drets laborals li va suposar estar durant molt temps a les llistes negres, cap empresa la volia contractar.

Durant la vaga de l'any 71, la policia

ministratius i entra a treballar en el marc de l'educació especial, en una associació de pares i mares. Era una època en què tenir un fill discapacitat era una vergonya i s'amagava.

La seva solidaritat: moviments veïnals i pels drets de les persones migrants i refugiades

És clar que la Montse no passa de llarg, sempre la trobes, sempre pots comptar amb ella. Quan els seus dos fills, el Dani i la Núria, eren petits, vivia al barri de Roquetes i va participar en les lluites veïnals en defensa de l'escola pública de qualitat, la lluita pels semàfors, el cobriment de la Ronda de Dalt, la transformació del que era una planta asfàltica en un ateneu popular...

L'any 2000 va venir a viure al Poblenou, aquest barri que se sent seu com si fos de tota la vida. De seguida va integrar-se a la vida associativa i

i la Montse era, sens dubte, l'ànima del grup. Recentment també s'ha implicat amb els companys i companyes de Casa Àfrica, per aconseguir unes millors condicions de vida i una regularització de la situació, totes elles lluites difícils i amb poques victòries, fins que no es canviï la Llei d'estrangeria, però que ella no dubta a donar la cara amb incansable suport i presència en totes les accions. Com també la pots trobar a les portes de qualsevol desnonament del barri, per tal de fer força per impedir-lo, o en les taules de negociació i resolució de conflictes...

Compromís amb la memòria històrica i democràtica

Aquest és un altre punt important per a la Montse: recuperar i reivindicar la memòria del barri i de fora del barri. La memòria dels vençuts de la Guerra Civil, de la repressió franquista que ella també va viure, de la lluita contra el feixisme, de

va detenir el seu company quan tornava de repartir fulls de mà a la porta de l'empresa i a ella van anar a buscar-la a casa. Era estat d'excepció i no sabien quant temps els podien retenir. Junta amb altres nou companys, va estar 17 dies al calabós fins que la van deixar anar. Aquesta detenció i el pas a la presó del seu company va fer que l'empresa on treballava forçés el seu comiat. Però ella no es va rendir i, mentre continuava en la lluita, anava sovint a la presó a portar menjar, roba, tabac o alguna carta a l'home que estimava. Això li va permetre conèixer un grup de dones que tenien els marits en presó de llarga durada i els duïen menjar, els visitaven i alhora eren un exemple de força i solidaritat per a totes les altres famílies i dones de presos.

A partir d'aquí, deixa els treballs ad-

va connectar amb l'AVV del Poblenou, i amb la realitat social del barri, com sempre fa ella des del compromís amb els col·lectius més vulnerables. El 2001, durant la tancada d'immigrants a Barcelona, una trentena de pakistanesos van aterrar a l'església del Sagrat Cor. Allà es va crear la primera xarxa veïnal de suport i la Montse, conjuntament amb altres veïns i veïnes, va tenir un paper important en aquesta solidaritat.

Quan el 2011 hi va haver els desallotjaments de les naus ocupades, majoritàriament per subsaharians, dels carrers Pere IV i Puigcerdà, la Montse i altres activistes, junt amb diverses entitats del barri, van crear l'Assemblea Solidària contra els Desallotjaments per aconseguir treball, casa i papers per a tothom. Més tard, entre un grup de veïnes i veïns, es consolidà Poblenou Refugi per estendre la sensibilització al barri

les lluites obreres..., per això ha participat en moltes iniciatives i ha ajudat a organitzar actes, obres de teatre...

I tornant als seus orígens, a partir de la constitució de la Fundació Museu Històric-social de La Maquinista i la MACOSA, es fa un treball de Memòria Històrica molt interessant en l'àmbit del Districte de Sant Andreu; Fundació de la qual, tot i ser-ne l'única dona, des de fa 6 o 7 anys, n'és la presidenta.

I no acabariem mai, perquè com es pot veure, en una trajectòria d'una lluitadora com la Montse Milà, en 74 anys hi caben moltes coses. Et felicitem, doncs, Montse, per la medalla d'honor tan merescuda i estem orgulloses com a companyes i amigues del legat i l'exemple que ens deixes al barri.

Carlota i Estrella

CLINICA VETERINARIA
POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 9-14h i 17-20h / dissabtes, 10-14h

FARMÀCIA
JAUME GIRON LOPERENA
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujadas

DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELIXIRS FLORALS

CLÍNICA DENTAL GLÓRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º1º
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

Anuncia't
Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!
629046004
comercial@poblenou@gmail.com

Fons de Solidaritat
de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT
DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar Fundació

Paisatges humans

Carrer del Llatzeret

Llatzeret és el nom amb què es coneixien les cases de quarantena que van proliferar al voltant de les ciutats quan a partir del segle XV el tràfic de persones i de mercaderies resultava una amenaça per la propagació de malalties i epidèmies. Probablement és un dels primers símptomes de la globalització. A Barcelona, el port i l'activitat comercial van aconsellar ja al segle XVIII la construcció d'un llatzeret a l'indret de l'actual carrer, llavors als afores de la ciutat, amb la finalitat de sotmetre a observació viatgers, bestiar i mercaderies sospitoses de propagar alguna epidèmia. L'actual carrer, doncs, ha adoptat un dels topònims més antics al Poblenou.

Tot i que del llatzeret no n'ha quedat rastre, en aquest carrer sí que hi ha algunes de les primeres cases del Poblenou. Les referències cadastrals més antigues daten del darrer terç del segle XIX. Sota la gran uniformitat constructiva que presenta el carrer amb edificis de planta i quatre o cinc altures. Són parcel·les petites i amb alineacions anteriors al pla Cerdà que és la que domina al barri. Junt amb els carrers de Marià Aguiló, el passatge de Cantí i Camí antic de València, passatge de Saladrigas, i altres, el carrer del Llatzeret és un vestigi d'allò més antic del barri com testimonien alguns dels seus habitants, que junt amb nous veïns conformen el seu paisatge humà.

La senyora Pilar Clemente viu en una de les cases més antigues del Poblenou. Té 94 anys, i va néixer al passatge de Rovira. De molt petita, els seus pares originaris de Castelló, van anar a viure al carrer del Llatzeret. La Mercè Pijuan i Mayol (90 anys) és la seva veïna i amiga. Han viscut juntes els avatars d'aquest racó del Poblenou. Els Pijuan eren carreters, tenien carros i cavalls. L'entrada era per Llatzeret i la sortida pel carrer de Peralada, desaparegut quan van obrir Pallars enderrocant la fàbrica de Can Felipa. L'empresa de transports va tancar portes els anys 90. La Mercè "dels carros", com era coneguda pel veïnat,

explica que pels Tres Tombs a casa seva posaven un altar a sant Antoni, i la gent anava a veure'l.

A Llatzeret mai hi va haver gaires botigues. La majoria de baixos són vivendes i locals. Les botigues eren al carrer Marià Aguiló. A la cantonada de Llatzeret amb Marià Aguiló abans hi havia quatre botigues de comestibles: Can Masjoan, ca la Generosa, el forn de ca l'Angelina (el Mingo)... Ara no n'hi queda cap. Abans tothom anava a la Plaça a comprar. Ara anem als "súpers". Davant de casa de la Pilar hi havia la fusteria del Pepitu Berenguer i un magatzem de vi també dels Berenguer. Les fusteries han anat tancant totes. També hi havia hagut una botiga de llegums i fruita seca. Al costat de casa, diu la Pilar, hi havia un drapaire, abans era una carboneria. En algun moment les cuines anaven amb carbó i l'aigua era de pou, però ja quasi ningú se'n recorda. Algunes cases del carrer de Llatzeret, com la de la Mercè, encara tenen el pou, tot i que tapat, inservible. Alguns oficis han desaparegut,

encara que potser els podríem recuperar: abans, expliquen la Mercè i la Pilar, els drapaires anaven amb un carro i un cavall i passaven a recollir els trastos vells per les cases. També l'escombriaire passava porta per porta a recollir la brossa. Ara anem al carrer Pujades a llençar les escombraries al contenidor. A casa de la Mercè, un edifici que data de 1875, encara hi ha les pesades portes de fusta de tota la vida. L'Ajuntament no ens les deixa treure, diu.

El barri ha canviat molt. Abans per la festa major aquest carrer sempre era dels més guarnits. Ara ja no es guarneix. La Pilar diu que el barri ara és millor, però abans la gent es coneixia més. Ara no conec quasi a ningú, diu. Però sí que

té noves coneixences: la Roser i la Marike, novingudes a Llatzeret. A la Roser Vidanya, que viu a la casa del davant, un grup de casetes de planta i pis que van construir el 2005 on hi havia hagut una fusteria i una bodega, aquest carrer li recorda quan anava al poble de petita: tothom es coneixia. Ella va arribar ara fa 14 anys, acabades de construir les cases noves. Va ser la primera d'ocupar-ne una. Les va veure quan estaven en obres tot anant a l'oficina de Benestar i Família de Marià Aguiló. Se'n va enamorar. Ara els de les casetes són una comunitat ben avinguda. La seva veïna i amiga Marike Charlier va arribar amb la família fa només 4 anys, tot i que ella és d'origen francès i fa 14 anys que viu al Poblenou, ja coneix quasi tothom. Amb la Pilar i la Mercè se saluden sovint i xerren sobre els fills, la compra, les festes o les obres del barri.

El que més valoren avui els residents és la tranquil·litat d'un carrer que ja no hi ha cotxes perquè no s'hi pot aparcar i el trànsit és només d'accés a les vivendes. La pacificació del trànsit és un dels grans èxits de la protecció dels carrers del casc antic del Poblenou. Ara bé, l'aparcament s'ha eliminat al preu de posar pilones a tot arreu. La Montse, veïna del número 15 de Llatzeret, demana a l'Ajuntament que tregui les pilones que a més de dificultar l'aparcament també dificulten el pas de les persones. I segurament té raó, avui no caldria recórrer a sembrar els carrers de pilones per pacificar els carrers i fer-los més humans.

Salva Clarós

M'agrada posar-me roba de dona, i què?

Parlem amb Francesc Ferrer i Carme Parera

En/Femme és un documental que ha escrit i dirigit Alba Barbé amb els aprenentatges i descobriments que va fer quan escrivia la tesi doctoral

En Francesc Ferrer i la Carme Parera fa més de trenta anys que estan casats. Ell, nascut al barri de la Ribera, i ella, poblenovina de soca-rel, amb tres generacions tant per part de pare com de mare vivint aquí. Ella, mestra, i ell, productor artesanal de cerveza. Tenen dues filles que, com totes les filles, són les millors del món. Ell, alt, però tímid; ella, baixa i propera. Un detall que no hauria de ser important, ell és cross-dresser.

Des de quan vas notar que et passava una cosa que no era gaire corrent?

Francesc. Recordo que quan tenia dotze anys o catorze, quan els pares em deixaven sol a casa, em divertia pintant-me les ungles o els llavis. Però la vida em va portar cap al que la societat considera que és normal. "Si soc un home m'he de vestir d'home", em deia a mi mateix. Malgrat això, el raonament i el sentiment anaven cadascun per la seva banda. No em plantejava que vestir de dona era un tabú social, sinó una dèria personal que havia d'amagar o reprimir. Però va arribar un moment, quan tenia uns quaranta anys, que em vaig començar a adonar que havia de sortir de l'armari -mai més ben dit tractant-se de canviar de vestimenta-. Llavors vaig dir a la Carme que ens haviem d'asseure a parlar perquè li havia de comunicar una cosa molt seriosa.

I com va anar, Carme?

Carme. D'això fa uns deu anys, jo tenia la cinquantena. Em vaig espantar, temia que em digués que es volia separar o alguna cosa per l'estil, però no. En Francesc em va dir que era *cross-dresser*. Queeeeè? Aquest terme tan estrany vol dir "roba creuada". Jo no el coneixia en absolut i va ser per a mi un xoc enorme. Després de tants anys de casats, ara em surt amb això? No entenia res. Des de quan ho fa? On ho fa? Per què ho fa? L'imaginari ple de tòpics em ressonava pel cap: deu ser un travestí com els dels cabarets?, amaga una homosexualitat?, puc viure amb una persona així?, quin futur té la nostra relació? Però el Francesc, amb el cor a la mà, insistia: "Jo t'estimo i m'atraus; l'únic, que m'agrada anar decorat com una dona, és una qüestió de gustos". En canvi, quan ho vam dir a la nostra filla Alba la seva reacció va ser

sorprenent: "Ah! Em pensava que m'anàveu a dir que havia comès un delictes molt greu com ara un assassinat, però si és això, rai".

I quin procés heu fet?

C. Com et pots imaginar no ha estat fàcil. Veure el Francesc per casa vestit de dona! No era capaç d'entendre-ho i tenia uns pensaments molt foscos. Però no sóc una persona còmoda en el bloqueig. Vinga donar-hi voltes, i gràcies a l'Alba, que sap anglès, vaig començar a llegir estudis que s'havien fet al respecte i de mica en mica vaig anar descobrint l'existència d'aquest món, vaig començar a ser conscient que, lluny d'estar davant d'una patologia o malaltia, era una faceta que es donava en un tipus d'homes –o de dones– davant la qual jo m'havia de treballar a mi mateixa per assumir-la amb la màxima normalitat. Ha estat un camí de deu anys difícils, de superació, de por, de rebuig i a poc a poc ho hem anat processant. Finalment, a mi personalment, m'ha servit de molt per créixer i eixamplar la mirada.

F. Va arribar un moment, ara farà cinc anys, que ens vam atrevir a començar-ho a explicar a la gent més propera.

Segurament, com ho demostren les vostres filles, la gent més jove és més capaç d'entendre-ho.

C. Esperem que a les eleccions de diumenge no pugi gaire Vox, però sembla que a poc a poc la societat va avançant i cada vegada és més capaç d'integrar en la normalitat una multitud d'aspectes que abans estaven reprimits i perseguits. Recordem la *Ley de vagos y maleantes*. Les nostres filles tenen coneguts, nois, de la universitat que vesteixen de dona i hi ha passarel·les de moda on surten models masculins amb faldilles, també hi ha fills de famosos que s'expressen així. Però tots els canvis costen molt, com quan fa uns anys les dones van començar a posar-se pantalons.

Sembla que en una societat patriarcal com la que tenim, que una dona imiti la manera de vestir de l'home, que assumeixi rols masculins, sobta menys que si ho fa un home.

F. Potser sí, però al seu dia també va costar molt que s'acceptés que les dones vestissin

com els homes. Jo sempre dic el mateix, ara les dones van com els dona la gana però els homes no podem. A més la roba d'home és molt més sonsa, no hi ha la varietat en colors, en models, en creativitat, com la que hi ha a les botigues de roba femenina. Cal avançar molt encara.

Potser arribarà un moment que a les botigues no hi haurà la divisió secció d'homes i secció de dones. Potser ni ens preguntarem si aquesta peça és de dona o home.

C. Aquí el moviment feminista ha ajudat molt a canviar el paper de la dona, l'estereotip de la dona clàssica amb tacons, faldilles, ben pintada, està donant pas a una estètica basada en el gust personal i la comoditat.

F. Pel carrer els homes vestits de dones destaquem molt més que les dones vestides d'home. I no només perquè normalment, com jo, siguem més alts.

I amb quines reaccions us heu trobat?

F. De mirades les que vulguis, perplexes o inquisidores, però mai m'he trobat amb una reacció de rebuig desagradable. Jo penso que hi influeix l'edat que tinc; amb les persones grans la gent pot pensar el que vulgui, que estic com una cabra o que se me n'ha anat l'olla, però no et muntun un sidral.

C. És fonamental viure la situació amb molta dignitat. Ens hem empoderat, tot exercint un activisme de gènere. I això ens permet explicar-ho amb molta tranquil·litat, treballant perquè la gent vegi que hi ha molta diversitat. Hem de fugir del binarisme social, de blanc i negre, i s'ha de veure i acceptar tota la rica gamma de grisos que tenim al davant. Jo tinc la teoria que quan tu t'empoderes, tens una autoestima sana i et col·loques al teu lloc de manera natural, emanant una actitud que no invita a la reacció agressiva de l'altre. En canvi, si tens por i mostres feblesa és més fàcil atraure *inputs* negatius, que t'insultin o agredeixin.

F. Però per sort quan sortim amb el grup de parelles que són com nosaltres mai ens ha passat res. És clar, també has de mirar en quin ambient et poses.

Ja que comenteu això, m'imagino que va ser molt important connectar amb més

persones que estaven en una situació com la vostra.

C. Oh i tant, amb la soledat no pots avançar. Pensa que ell primer va sortir, com deies, de l'armari, però llavors l'armari era casa nostra i no va ser fins fa cinc anys que vam començar a obrir-ne les portes. Socialitzar la problemàtica amb altres persones com nosaltres va ser una ajuda inestimable. Això ens ha permès atrevir-nos a participar en el documental *En/Femme* que fa un any es va passar per TV3 i atendre mitjans de comunicació.

F. En principi jo havia tingut la sensació individual de ser rar, però gràcies a l'afany d'investigació de la Carme, vaig descobrir que podia compartir la meua "rarsa" amb altres persones. Hem fet amistat amb parelles iguals que nosaltres i ajudem altres a superar la situació. És veritat que algunes parelles s'han separat, però han pogut anar a psicòlegs que entenen que això no és cap perversió ni desviació sinó que simplement els seus marits són així per naturalesa.

C. He investigat que inclús en civilitzacions antigues aquest tipus de persones eren venerades. Els indis americans creien que tenien dos esperits. En canvi, nosaltres els hem repudiats. És un tema cultural i social.

Però vosaltres heu fet un pas més, no us heu tancat en un gueto on refugiar-vos sinó que ho heu socialitzat amb la família extensa, els veïns, el barri.

C. El fet de sortir al documental *En/Femme* ens va empènyer a explicar-ho a tot el nostre entorn. Creiem que és millor explicar que no esperar que et preguntin, perquè la gent no s'atreveix a fer-ho i t'adones que el cap els comença a donar voltes sense saber què processar. Tant és així, que, quan anem els dos junts i saludem un conegut, aquest acostuma a dirigir-se a mi i no a ell perquè no sap com tractar-lo. És com si fos invisible.

F. Cal dir que quan ho hem explicat sempre hem trobat un gran respecte. És que és tan senzill d'entendre!: mentre no perjudiquis a ningú, sigues lliure, viu, vesteix i fes el que et surti dels nassos.

Joan Maria Soler

L'Administratiu Sanitari de Proximitat

L'Equip d'Atenció Primària Ramon Turró té el propòsit de garantir uns serveis de qualitat i centrats en la persona, amb equitat, seguretat i eficiència. És per això que un dels principals objectius de l'equip és acostar-nos a la comunitat per tal de donar una atenció en els domicilis particulars o comunitaris de la població, assegurant la igualtat, l'accessibilitat i la continuïtat, especialment a aquells col·lectius que per raó de vulnerabilitat necessiten una atenció adaptada a les seves necessitats, com ara les persones grans o aquelles que pateixen malalties cròniques i invalidants.

Per aquest motiu i amb la finalitat de facilitar els tràmits administratius a aquelles persones amb dificultats per accedir al CAP Ramon Turró, neix el projecte "l'Administratiu Sanitari de Proximitat". Aquest projecte pioner a tot el territori de Catalunya, ha guanyat el 1r premi a la millor comunicació oral a la 12a jornada d'administratius sanitaris de l'Institut Català de la Salut. L'administratiu es desplaça al domicili del pacient per poder tramitar diferents gestions com la carpeta La Meva Salut o el document de voluntats anticipades, tràmits que fins ara només es podien fer personalment al centre. A més, l'equip que duu a terme el projecte facilita a la persona interessada o familiar un correu electrònic i un telèfon per tal de contactar amb el CAP en aquells casos que ho necessiti. Cal destacar que el fet de posar cara a les persones que atenen telefònicament o per correu electrònic genera un clima de confiança que impacta positivament en el funcionament d'aquest projecte.

L'administratiu sanitari de proximitat, a més de fer tràmits administratius, facilita la gestió de les diferents demandes dels ciutadans i fa d'enllaç entre el pacient i el metge i infermera de família.

Fins al moment, s'ha avaluat l'acceptació del nou projecte entre els professionals de l'equip mitjançant una

enquesta de satisfacció. El 91,2 % dels professionals consideren que el projecte pot ser útil i beneficia les gestions d'alguns pacients que necessiten atenció domiciliària crònica i dels seus familiars.

Degut a l'envelliment de la població, juntament amb l'increment progressiu de les principals patologies cròniques, cal esperar que en els anys vinents es produeixi un augment força significatiu de la població que es pugui beneficiar d'aquest nou servei; fet que aporta encara més vàlua a aquest projecte.

Per concloure, amb el projecte "l'Administratiu Sanitari de Proximitat" de l'Equip d'Atenció Primària Ramon Turró volem donar accessibilitat a totes aquelles persones que per edat o situació física no poden accedir al centre, alhora que empoderem i fem més proper el paper de l'administratiu sanitari del taulell. De ben segur, aquest projecte es consolidarà i s'estendrà ràpidament a altres equips d'Atenció Primària del territori català, facilitant així, en la mesura del possible, el dia a dia de milers de persones, si més no, en el seu entorn sanitari.

Abigail Fargas

Responsable de gestió i serveis de l'EAP Ramon Turró

Projecte Blau

La Mònica Ortega i la Laia Roca, dues mares poblenovines d'adopció, hem escrit un llibre que arriba a les llibreries aquest desembre. El conte, Blau. Què amaga l'horitzó?, ha estat editat i publicat per Pol·len edicions i compta amb el suport d'Open Arms.

Blau. Què amaga l'horitzó? és un àlbum il·lustrat infantil escrit en català i en anglès que vol ser un al·legat per mantenir viva la memòria dels qui han perdut la vida a la mar.

Els lectors de Blau s'endinsaran en un paisatge fet d'escombraries i, guiats pels protagonistes, dos germans de nou anys, descobriran una sèrie d'éssers encarregats de disposar la brossa fent rèpliques del fons del mar. Un d'aquests éssers d'aigua els cantarà una cançó que parlarà de les persones que perden la vida intentant travessar la mar Mediterrània.

Blau és un projecte de denúncia que s'obre en tres vessants. La primera en forma de brutícia llençada i acumulada a la mar; la segona i més important, en el crit d'alarma per les morts que continuen succeint a la mar Mediterrània; i la tercera, en la reivindicació del dret a la memòria de les persones mortes, que la història no les obliidi.

Blau utilitza un llenguatge delicat però contundent i unes imatges plenes de tendresa que busquen crear un context que propiciï parlar amb els infants i lectors de temes com la migració, la Declaració Universal de Drets Humans o el valor diferencial d'un passaport. Es tracta, doncs, d'acostar els infants a la realitat que altres famílies es veuen obligades a viure per tal de fugir de conflictes armats o cercant oportunitats que els ofereixin un futur digne i segur.

L'enyor, la separació familiar, l'horror de la guerra o l'exili comporten la vivència de sentiments que els infants haurien de conèixer per tal de poder entendre i acollir amb garanties les realitats menys amables del seu entorn. Només si "entrenem" els nens i les nenes

d'aquestes primeres edats a reconèixer els seus propis privilegis, a saber identificar la injustícia i a lluitar per garantir la seguretat de tothom, podrem revertir un futur que a dia d'avui és devastador.

L'objectiu final del conte, per tant, és contribuir a la sensibilització (que és el contrari de silenciar o invisibilitzar) dels nostres fills i filles a fi de fer-los coneixedors i participants del present que habiten. Obrir espais de diàleg amb els adults i educadors per tal que puguin acompanyar-los en el procés de trobar les eines de què disposen per enfortir l'empatia i el sentiment d'identificació amb l'altre.

La narrativa infantil ha estat sempre una aliada en l'educació emocional dels infants, i Blau vol esdevenir un recurs que permeti explicar realitats complexes als nens d'entre 6 i 12 anys.

El conte inclou una guia didàctica elaborada pels responsables pedagògics d'Open Arms per tal d'orientar els adults a l'hora de respondre davant de les preguntes que la història pugui suscitar.

En un moment històric com l'actual en què la desigualtat i la violència promouen que hi hagi éssers humans en situacions d'extrema vulnerabilitat, és molt important que aboquem esforços a educar els infants per tal que puguin ser, en un futur, protagonistes d'un canvi que permeti l'acollida i la igualtat d'oportunitats a tothom, independentment del país d'on vingui o del color de la seva pell.

Laia Roca

La Lileta del Poblenou, xarxa per una educació feminista

Parlem amb la comissió feminista de 4t d'ESO de l'IES Maria Espinalt

La Lileta del Poblenou som una xarxa d'associacions de famílies de les escoles i instituts del barri que treballem per una educació feminista. Actualment tenim diferents projectes enfocats a tota la comunitat educativa: famílies, infants i joves i comunitat.

Un d'aquests projectes és la participació de tres joves de l'institut Maria Espinalt en la nostra Associació, com a voluntàries, fent tasques d'organització de les Comissions Feministes dels Instituts del barri. Ens sembla una oportunitat en el marc del 25 de Novembre entrevistar-les i que ens expliquin totes les iniciatives que han dut a terme per a la prevenció de la violència i discriminació masclista dins del centre educatiu.

Què és i com s'organitza la Comissió Feminista del vostre institut?

Aquesta comissió es va iniciar l'any passat, dins un treball de comissions per a la gestió i millora del centre. Ens reunim una hora periòdicament, de manera autònoma, dins l'horari lectiu, per a organitzar, debatre, observar i aprendre sobre l'espai, qüestions masclistes de l'institut. Aquest any a 4t ja no disposem d'un temps per a poder-nos reunir setmanalment dins del marc horari, però seguim actives com a grup i si alguna persona requereix dels nostres serveis d'observatori sap a qui acudir.

Per què creieu que és necessària una Comissió Feminista dins de l'institut?

Creiem que és molt necessària, perquè no ens podem quedar de braços

plegats veient com està la societat actualment, i volem visibilitzar les discriminacions i micromasclismes acceptats socialment que hi ha en el dia a dia a l'institut i a la societat en general.

Quines accions heu realitzat?

L'any passat vam fer una vaga per tal de que ens escoltessin i posessin l'educació sexual obligatòria a tota l'ESO. Aquesta vaga va consistir a asseure'ns al vestíbul de l'institut, en comptes d'entrar a l'aula i, amb pancartes i crits, demanar l'educació sexual obligatòria, ja que parlant no ens havien fet cas. També hem fet moltes activitats en dies especials com per exemple el 8 de Març o el 25 de Novembre. Fem activitats com tallers participatius amb dinàmiques de grup, o demanem ajuda a les alumnes per fer una taula lila. La taula lila és ajuntar coses de color lila i posar-ho bonic pel dia 8 de Març.

Quins canvis heu aconseguit a partir de les diferents accions que heu dut a terme?

Hem aconseguit implantar l'educació sexual obligatòria a tota l'ESO. En fem una classe d'una hora cada dues setmanes. També hem aconseguit donar visió sobre els micromasclismes que vivim al nostre dia a dia perquè la gent reaccioni i canviï comportaments o expressions masclistes.

Inés Pérez i Nadia Alcántara

de la Lileta del Poblenou

Cuscús de pollo con garbanzos y pasas

Ingredientes

500 g de cuscús
1000 g de cebolla
500 g de pasas
250 g de garbanzos cocidos
150 g de azúcar
1 pollo
Perejil
Cilantro
Canela en polvo
Sal
Aceite
Cárcuma
Pimienta negra
Jengibre
Pastilla de Aje Crem de pollo
Todas las especies en polvo

Elaboración

Poner el cuscús en un bol, añadir 3 cucharadas de aceite y mezclarlo. Añadir un vaso de agua y mezclar bien. Dejar reposar unos 30 minutos hasta que crezca.
Preparar el pollo a cuartos u octavos. Picar dos cebollas y ponerlas con el pollo, los garbanzos, el perejil, el cilantro y las especias. Adobar durante 5 minutos. Cuando esté bien mezclado y compacto, añadir la pastilla de Aje Crem y agua, y cocinarlo en una olla.
Aparte, cortar la cebolla a tiras y freír muy lentamente en 3 cucharadas de aceite hasta que baje de volumen y suelte el agua. Seguidamente añadir las pasas, remover a fuego muy lento y añadir el azúcar y la canela hasta el punto de caramelización.
Cuando el cuscús esté crecido, hervirlo en una olla de agua y cocerlo durante 15 minutos. Poner nuevamente en un bol, añadir sal y agua natural, mezclar nuevamente y dejar reposar 5 minutos. Acabar de cocinar en la olla de vapor.
Transcurrida la última vaporación, ya podemos emplatar el cuscús y encima el pollo, los garbanzos, las pasas y la cebolla, y listo para comer.

El cuscús de pollastre amb cigrons i panses de la Zouhra

La Zouhra Chabach la tenia vista del barri: oferint te i dolços del Marroc en una paradeta al Poblenou de Tots els Colors; al Traster de Can Ricart fent dibuixos amb henna a qui li ho demanava... Li vaig proposar de col·laborar a Receptes del Món i avui ens ofereix aquest cuscús.

La Zouhra té 30 anys, va néixer a Tànger (Marroc) i és la filla petita d'una família de nou germans. El pare treballava en una oficina governamental en l'àmbit de l'agricultura i la mare era la responsable de l'organització familiar.

La Zouhra vivia a Sant Boi i va connectar amb el moviment associatiu lligat a les migracions (CEAR). És una persona molt activa i a més de fer cursos per a la seva formació, feia classes d'àrab als nens, participava en fires seguint la tradició del seu país, feia tatuatges de henna...

Les relacions amb la persona amb qui vivia en aquell moment es van deteriorar i no tenia cap consol. No podia viatjar al seu país perquè no tenia papers. Li van oferir un treball de cura d'una senyora gran, vivint a casa seva, i això la

Quan ell li va proposar casar-se, la Zouhra li va dir que havien de fer les coses segons els seus costums: "tu ja saps que no podem passar segons quins límits". Aprofitant unes vacances, el seu pare va anar a demanar la seva mà a la família i, uns mesos més tard, la seva parella es va desplaçar al Marroc per presentar-se. Es van casar seguint la tradició: una gran festa que va durar dos dies, el de la henna i el dels vestits (es canvien tres vegades de vestit) i van convidar molta gent amb qui van compartir molta diversitat de plats.

Té un nen de dos anys i mig. Fa un any va haver de deixar la feina perquè la van traslladar a una hora de viatge i no podia respondre amb rapidesa si el nen la necessitava. Ha fet un curs de peixatera a Formació i Treball i va treballar un mes a Caprabo però els horaris no li permetien estar per les necessitats de la criatura (plegava a les 10 del vespre i tenia més d'una hora de transport). Ha tingut contractacions esporàdiques a Correus i desitja que la tornin a cridar. La Zouhra és una persona molt activa i una bona cuinera; pot preparar dinars o berenars per encàrrec en festes diverses. Sempre ha treballat i necessita trobar feina.

"Quan vaig arribar al Poblenou, volia aprendre català i l'assistent social em va orientar a les classes d'Apropem-nos; allà em van suggerir que m'apuntés al Traster de Can Ricart per posar una taula i vendre dolços típics i te."

"Necessitaria trobar un pis més gran perquè el nen creix i, on vivim, és com una barraqueta. Fa 40 m², té un menjador, una cuina petita i una habitació. A l'hivern passem molt fred i a l'estiu molta calor, però m'agrada molt el barri i no vull marxar. No puc dir que hagi fet amistats perquè la gent del meu carrer és molt gran i no hi ha persones del meu país, però, des que vaig al Traster i a Balladona, molta gent em coneix i em saluda. Ja no m'avorreixo."

Montse Milà

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Noves promocions de la cooperativa d'habitatges Fem Ciutat

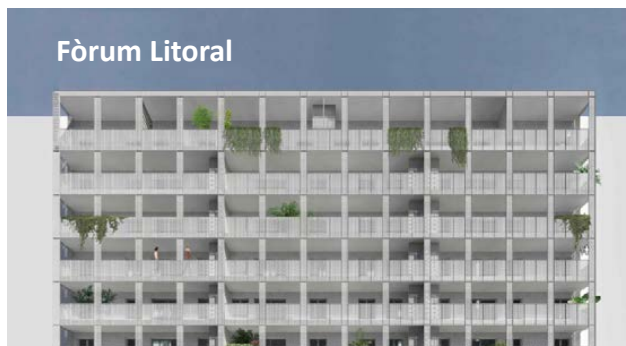
Gardunya

El Turó

Fòrum Litoral

FEM CIUTAT
COOPERATIVA D'HABITATGES
www.femciutat.cat info@femciutat.cat

Anuncia't
Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!
629046004
comercial@elpoblenou@gmail.com

Recollida a domicili d'electrodomèstics i tota mena de ferralla
Alencop COOPERATIVA
SERVEI GRATUÏT
Impulsat per Lab COOP
Amb la col·laboració de Ajuntament de Barcelona
936 119 201
www.alencop.coop

Tenia una bona situació familiar i no els faltava de res. Tots els germans van estudiar i la seva família era molt respectuosa. Té molt bon record de la mare de qui diu que era una persona positiva que ajudava tothom. La Zouhra va fer el batxillerat científic i havia començat a estudiar topografia.

L'any 2009 va venir a Barcelona de vacances, convidada per una amiga de la família. Li va agradar com vivíem i es va voler quedar. Diu que aquí tothom et mira igual. Allà si treballes fent neteja, per exemple, no tens dret a la salut i aquí sí.

La família volia que acabés els estudis i els va assegurar que ho faria. Va convalidar el batxillerat i volia anar a la universitat però el seu pare va morir i l'economia familiar no va poder fer front a les despeses que una carrera representava. Vuit mesos després va morir la mare.

va ajudar molt. Es va sentir acollida i ben tractada. L'estimaven, la feien participar de la vida i les festes familiars i van tramitar la seva regularització. Va haver de deixar la feina quan la demència de la senyora va requerir altres atencions.

Va coincidir amb la seva parella treballant de cambrera en un restaurant. Es trobaven els caps de setmana perquè els altres dies ella estudiava administració i finances a Sant Boi, estudis que va continuar, ja casada, a l'Escola d'Adults de la rambla del Poblenou. Casar-se, tenir un fill i treballar va fer que li quedessin pendants dues assignatures i les pràctiques.

Ell va néixer a Barcelona, fill de pares marroquins que vivien al Poblenou. Ha estat escolaritzat a l'escola Catalònia. Parla català i desconeix l'àrab. Treballava en una fàbrica d'ulleres però acaba de perdre la feina.

Veïnat divers al Traster de Can Ricart

Aquest cop el Traster ens ha convidat a la Castanyada amenitzada amb un concert. Entre altres entitats amb presència al barri, ens hem trobat amb Els Fumats, Ires i Apropem-nos, que ens informa del Punt d'Acollida, l'oferta d'assessorament jurídic per a persones immigrants, i ens ofereix un taller de costura per a infants i pintura de henna. També hem pogut gaudir de propostes gastronòmiques a mans de Sabors de Dona, un projecte d'economia social impulsat per un grup de dones de procedències diverses. Com sempre, El Traster ajuda a fer veïnat!

Monet a l'Ideal

Al carrer Dr. Trueta, 196-198, on a principi del segle passat hi havia la pista de patinatge que els antics del barri recorden com el Rellis-quin, i que més tard va donar pas al cine Ideal fins al 1984, i que després va ser habilitat com a plató de cinema i de televisió fins fa pocs anys, ara hi podem trobar l'Ideal Centre d'Arts Digitals, que es dedicarà a la producció i exhibició d'arts digitals de caràcter immersiu, combinant projeccions audiovisuals, realitat augmentada, realitat virtual i holografia. El primer espectacle que presenta és Mo-

net, l'experiència immersiva, que ens submergeix en l'obra del pintor impressionista Claude Monet (1840-1926) amb les tècniques que es tracta d'un projecte d'iniciativa privada que, en la seva inauguració, ha convidat a assistir-hi gratuïtament el veïnat del Poblenou. Ha estat una experiència audiovisual molt completa que ens ha permès gaudir dels traços de Monet augmentats 1.000 vegades en un entorn musical lúdic i relaxant, i viatjar per dins de les seves obres.

Deixadesa en l'arbrat de la Rambla

Un lector, Carles Aparicio Schwab, ens ha fet arribar una extensa i detallada nota sobre els plàtans i els aurons argentats de la Rambla, en què destaca que d'un cap a l'altre n'hi falten cinquanta-un. I demana a l'Ajuntament que expliqui el perquè d'aquesta deixadesa i què hi pensa fer.

Consultes jurídiques gratuïtes sobre habitatge

Tens consultes sobre lloguer o els préstecs hipotecaris? Necessites una mediació residencial?

L'equip de ClinHab, format per docents, experts en matèria d'habitatge i estudiants, de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona et poden ajudar a resoldre dubtes a través del Conveni que s'ha signat amb la FAVB.

- Estàs a punt de llogar un pis i no saps si les condicions que et proposen són les correctes?
- Estàs a punt de signar un préstec hipotecari per comprar un pis i no estàs segur del que vol dir la lletra petita de l'acord que et proposa l'entitat financera?
- El propietari del pis que tens llogat et diu que has de deixar el pis en dues setmanes?
- O que vol que li deixis ensenyar el pis perquè el vol vendre?
- O que el necessita per viure-hi ell mateix?
- Preveus que en un parell de mesos tindràs problemes per pagar les quotes de la hipoteca?
- O potser l'entitat financera ja te n'ha hagut de reclamar alguna?
- Estic a punt de separar-me, què fem amb el pis?
- ...

Posa't en contacte amb la FAVB:
habitatge@favb.cat
934127600

Us desitgem **bones festes** i que l'any 2020 s'emporti els mals aires que respirem

L'enemic invisible

Amb el nom de El Poblenou, vestigi industrial de Catalunya... i de l'amiant, el Centre de Barri Bac de Roda i l'AVV Poblenou el dia 21 de novembre van organitzar una xerrada/debat amb Fernando Novella i Miguel Moreno, jubilats especialista en patologies relacionades amb l'amiant, com a ponents. L'acte va comptar amb la presència d'advocats del Col·lectiu Ronda i d'una docent guardonada per les investigacions en fàrmacs relacionats amb la malaltia, i també d'un públic molt nombros.

Dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones

Un "dia mundial" és la constatació d'un problema no resolt i, malauradament, la violència masclista n'és un exemple. Aquest any a Catalunya han mort dues dones cada mes i 37 nens i nenes han quedat orfes des de primers d'any.

La Comissió de Dones de l'AVV a organitzar el 20 de novembre, al Casal de Barri del Poblenou, el passi del documental VOLAR i un posterior debat que va dinamitzar Covadonga Álvarez Díaz, experta de l'entitat IN VIA, amb seu al barri.

Les dones que van aportar el seu testimoni van exposar la manca de sensibilitat d'una societat que posa en la dona una mirada que les culpabilitza i dificulta la seva supervivència psicològica i social. Un testimoni valent que no parla des del victimisme sinó des de la superació.

El debat va ser molt ric i la dinamitzadora va fer aportacions molt interessants que van ajudar a la reflexió.

Cicle Poblenou Antiracist-Art

El Casal de Barri Bac de Roda el 9 de novembre va organitzar dins el Cicle un cinefòrum en què es projectà Les Messagers, un documental esgarriós i colpidor sobre les morts a la frontera sud.

Laetitia Tura, una de les directores, ens va transmetre els sentiments i les paraules de persones que van poder ser rescatades i que van presenciar la mort, sovint provocada, dels seus companys de viatge. Crueltat, impunitat i deshumanització de les persones que arriben a mans dels guardians de la frontera. Patiment i mort, unes morts que es podien evitar.

Assistència d'una trentena de persones i molta participació en el debat.

ESCOLA VORAMAR & VORAMÓN

POR TES OBER TES

CURS
2020
2021

-**Educació Infantil** : 15 i 19 de febrer i 7 de març del 2020 a les 10:00.

-**Educació Primària**: Demanar entrevista amb la direcció.

-**Educació Secundària**: 7 de març del 2020 a les 12:00.

-**Batxillerat Internacional** : 28 de març i 18 d'abril a les 11:00.

Informació i confirmació assistència

ESCOLA VORAMAR

C/ Ramon Turró, 130 - BCN
T. 932 251 324 - info@voramar.cat

WWW.VORAMAR.CAT

VORAMÓN

El Batxillerat Internacional del Voramar
Passeig García Fària, 73 - BCN
T. 935 053 400 - info@voramon.cat

WWW.VORAMON.CAT